

Ольга ШТАНДРИК,
студентка англійського відділення
факультету іноземних мов
(5 курс, 2015 рік)

А я все йду незвіданими тернями

А я все йду незвіданими тернями,
Що жалять по моїх руках, зап'ястях,
Мені б всього лиш знати де там
та дорога, що простелена щастям?!

І знак праворуч чи ліворуч хто ж зна,
Прямо там де стежка звивиста голками,
Життя не тільки під чудовим покровом,
Інколи йти потрібно сліпими манівцями.

Точки там где многоточья

Точки там где многоточья,
говорим там где нужно промолчать,
мы все делаем так как нам хочется,
с чувствами остальных не считаемся опять.

все обрастает злом и яростью,
и месть в глазах все искрит,
а если кто-то вдребезги рассыпается,
все равно только чтобы нам было уютно следить.

ну как же так
душа не сталь, она ж не камень,
лучше бы бросали в тело ножи.
чем тихо за спиной словами толкали,
и распинали на столбе мечты.

У сплетінні молитв і благань

У сплетінні молитв і благань,
Майбутніх віків, важливих подій,
У серцях де буде правити тільки Бог,
А з неба падатиме цвітіння наших від нього дарів,
Любові, щастя, злагоди і миру,
І все піде на взлітну пряму,
Україно моя, Україно,
Колись і ти будеш у тому квітінні. Молю.

З кожним роком кава міцнішає

З кожним роком кава міцнішає.
сталі нерви навчаються жити по-своєму,
переплетені узи сплітаються в щось зовсім інше,
небо над нами щоразу темнішає,
грим накладений тоннами.
кожного ранку розум б'ється частіше,
зустрічі переростають у просто електронні речення,
сказане лишає суті і губить своє двояке значення,
між нами милі, а за пазухою надлишок втраченого.
позаду хрести порослі травною,
темінь падає на кінчики вій,
безіменність днів кличе усе за собою.
колись і ти навчишся йти своєю дорогою.
без бажання розвернутись і йти за ним.

Коли-небудь, зовсім неважливий час і дата

Коли-небудь, зовсім неважливий час і дата,
роки, епохи, століття чи інші планети,
ми знову зустрінемо те, що здавалося б минуле, давнє, відбуте,
самі будемо для себе кілометрові ґрати і підливаємо у серця отрути.

не має сенсу ночами не спати,
в самотній самоті допивати найміцніше вино,
не має безпритульних людей, до якогось берега вони мусять пристати,
головне, щоб було кому руку подати там, на тій стороні ріки.